

Παραθέτω εδώ ένα τυχαίο κεφάλαιο από το βιβλίο του **Δημήτρη Επικούρη:**  
**«15 Σταγόνες Βροχής σε έναν Ωκεανό από Μπλουζ Ιστορίες».**  
Έκδοσις 2011.

Το βιβλίο είναι βασισμένο επάνω στο ομώνυμο μουσικό άλμπουμ  
του Παύλου Καραπιπέρη.

Σελίδες **73**, μέγεθος **A5**. Τιμή μαζί με το μουσικό CD: **15** ευρώ.

Τιμή χωρίς το CD: **9** ευρώ.

email επικοινωνίας και παραγγελιών: **epikourisbook@dablues.gr**

Τα έξοδα αποστολής είναι 5 ευρώ και επιβαρύνουν τον παραλήπτη.

Για παραγγελίες εξωτερικού, η πληρωμή γίνεται μόνο μέσω **Western Union**.

Τα στοιχεία θα σας τα δώσει ο συγγραφέας μέσω της παραγγελίας σας.

Εάν διαβάσετε το βιβλίο και σας αρέσει ο τρόπος γραφής, τότε καλό είναι να το προτείνετε παντού. Είναι το καλύτερο δώρο για οποιονδήποτε, ακόμη και για τον πιο δύσκολο αναγνώστη. Και... **ΠΡΟΣΟΧΗ:**

Διαβάζοντας βιβλία του Δημήτρη Επικούρη, εγώ σαν το άτομο που σας τα σύστησα δεν φέρω καμία απολύτως ευθύνη εάν υποπέσετε στον κίνδυνο του «**εθισμού**» του νεο-Ελληνικού γραπτού λόγου. Όσοι διάβασαν έστω κι ένα βιβλίο του, βρέθηκαν στην δυσάρεστη θέση να εμπλουτίσουν την βιβλιοθήκη τους και με άλλους «Έλληνες» συγγραφείς και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην έχουν έπειτα τα απαιτούμενα χρήματα για να πληρώσουν την «Περαίωση» που ζητάει η κυβέρνηση και κατέληξαν στο «φρέσκο».

Όμως, θα διαπιστώσετε ότι ΟΥΔΕΙΣ συγκρίνεται με την εφευρηματικότητα των λέξεων, φράσεων και με το ανεπανάληπτο-απροσδόκητο «σασπένς» που δίνει σε κάθε κεφάλαιό του ο Δημήτρης. Ιστορίες αληθινές, βγαλμένες μέσα από την καθημερινή μας Ελληνική πραγματικότητα.

Ιστοσελίδες με τα βιβλία του Επικούρη, καθώς και συνεντεύξεις του σε περιοδικά, εφημερίδες και ραδιοφωνικούς σταθμούς:

<http://www.hellasforever.gr/books.html>

<http://www.hellasforever.gr/mousiki.html>

<http://www.dablues.gr/epikouris.html>

\*\*\*\*\*

## ΑΣ ΧΟΡΕΨΟΥΜΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Η "Lilith" ετοιμαζόταν να πιάσει Νέα Ορλεάνη. Οι ναύτες όλοι δουλεύανε ασταμάτητα. Τα αμπάρια του κοντραμπάντικου έπρεπε να καθαρίσουν, για να μπει το καινούργιο παράνομο εμπόρευμα. Θα φόρτωναν τσιγάρα με καπνό Βιρτζίνια, απ' τον Αμερικάνικο Νότο. Ο Αλέξης είχε χωθεί μέσα στ' αμπάρια και τα έπλενε. Τον είχε πιάσει και ένας δαιμονισμένος ξερόβηχας απ' τη βρώμα και τις αναθυμιάσεις του πετρελαίου και του λαδιού που ερχόταν απ' το μηχανοστάσιο. Δούλευε όμως και δούλευε πολύ. Γονατιστός, σφουγγάριζε και έξανε τα σπλάχνα του βαποριού.

Ημέρα Τρίτη και σούρουπο, πιάσανε Νέα Ορλεάνη, Λουϊζιάνα..... Παράξενη και γοητευτική πολιτεία η Λουϊζιάνα. Βρεγμένη από το ιστορικό ποτάμι του Μισισσιπή. Κλίμα υγρό, ημιτροπικό με μπόλικες βροχές και τυφώνες, που διαλέγουν να την επισκέπτονται σχεδόν πάντα στις αρχές του Φθινοπώρου. Γεμάτη δάση, λιμνούλες, βάλτους και μικρά θηλαστικά. Συνδυασμοί περίεργοι. Ορχιδέες, ελάφια, καμέλιες

αλλά και αλιγάτορες, που είναι καλά κρυμμένοι στα βαλτονέρια, συντροφεύοντας τον Φιλιγκάμπο, το μυθικό τέρας που κοιμάται ανενόχλητο μέσα στις λάσπες.

Βαφτισμένη με το όνομα του Λουδοβίκου του 14<sup>ου</sup> από το θαρραλέο κύριο Robert Cavalier, sieur de la Salle που πρώτος βρέθηκε εκεί και βάλθηκε να φτιάξει μια γαλλική αποικία. Λουϊζιάνα. Μάνα της τζαζ. Πατρίδα του Clifton Chenier, του King Oliver και του Louis Armstrong. Λουϊζιάνα. Μάνα του Μπλουζ. Μιας μουσικής που γεννήθηκε από την οδύνη, το πάθος και τον έρωτα. Μια ξεσηκώστρα ρυθμική παραζάλη που καταγράφει όλες τις αδυναμίες της ανθρώπινης ψυχής κι αποζητά την απελευθέρωσή της. Μια άγρια, μα συνάμα γεμάτη μελωδία, κραυγή ανθρώπινου πόνου που, όσοι δεν μπορούν να καταλάβουν και να κλάψουν στο άκουσμά της, απλά δεν είναι άνθρωποι αλλά κάτι κατώτερο.

Μπλουζ. Φτιαγμένο από ανθρώπους αλυσοδεμένους με βαριές τις αλυσίδες αλλά συνάμα και με σκοπό: Να λειτουργήσουν λυτρωτικά υμνώντας τα θεϊκά στοιχεία του ανθρώπου και να συντονιστούν με το θεϊκό σύμπαν μέσα από τη ελεύθερή τους ψυχή.

Αιώνια μπλουζ. Εκεί που το μαύρο ανακατεύεται με το άσπρο, χωρίς να βγάζουν το γκρι. Ήχοι που διαπερνούν το σώμα και αναζητούν το λόγο ύπαρξης του ανθρώπινου γένους πάνω στη γη.

Λουϊζιάνα. Γη των Κρεολών, (Creole), μιας ράτσας φτιαγμένης από τους λευκούς κατακτητές και τους ντόπιους ιθαγενείς. Οι Κρεολοί, που φημίζονται για τη μουσική τους, τη ζωντανία τους και την κουζίνα τους. Ξέρουν να μαγειρεύουν φαγητά που αιχμαλωτίζουν, και να υποτάσσουν έτσι τα γευστικά αισθητήρια των ανθρώπων.

Λουϊζιάνα. Χώρα των Κέητζαν (Cajun) που έχουν τις ρίζες τους στην Αφρική, Ευρώπη και Αμερική, και που με επιμονή αρνούνται να δεχτούν την ένταξή τους στην υπόλοιπη κοινωνία, μιλώντας την αποκλειστικά δικιά τους γλώσσα. Μια γλώσσα που αποτελείται από αρχαϊκά γαλλικά, ισπανικές λέξεις, αγγλικά, γερμανικά και φράσεις φερμένες από τη μαύρη ήπειρο.

Το καράβι άραξε κάπου μεσοπέλαγα και οι πονηρές οι λάντζες άρχισαν να το ζυγώνουν. Ήτανε βράδυ και ο Αλέξης κίνησε να βγει λίγο έξω μαζί με μερικούς μπαρμπαναύτες που ξέρανε τη Νέα Ορλεάνη σαν τη παλάμη του χεριού τους. Πήδηξαν σε μια λάντζα και βγήκαν όξω. Μεγάλο πράμα να πατάς γη μετά από τόσους μήνες περπατησιά στη λαμαρίνα.

Στενά τα σοκάκια και λασπωμένα. Έβρεχε για μέρες ολόκληρες. Μυρωδιά λικέρ, μύρας, μούχλας και υγρασίας έφτανε στα ρουθούνια του Αλέξη που ακολουθούσε τους μπαρμπαναύτες στο βραδινό τους σουλάτσο.

«Μ' αρέσει το χρώμα των ματιών σου και τα μαύρα σου μαλλιά» του είπε μια νεαρή κρεολή που έκανε πιάτσα δίπλα σ' ένα υπόγειο καπηλειό. Αγκαλιασμένη μ' ένα φανοστάτη, άφηνε με τέχνη περισσή τον κάθε διαβάτη να ξεγυμνώνει με τα μάτια του τα θεϊκά της πόδια που διαγράφονταν κάτω από το πολύχρωμο φουστάνι της.

«Τη λένε Ρόζαλιν και είναι και πρώτο πράμα. Απ' τα καλύτερα λουλούδια του

λιμανιού. Δεν θα ξεχάσεις ποτέ την κάψα του κορμιού της» είπε του Αλέξη ο Χοζέ, ένας γεροδεμένος Κουβανός μπαρμπαναούτης κλείνοντάς του το μάτι πονηρά. «Κέρασέ την δύο bougbon, δος της και πέντε δολάρια και αστην να σου γλυκάνει το μεδούλι σου», συμπλήρωσε ο πρασινομάτης Τζέρυ Μακ-Ιντάηαρ, ο θαλασσόλυκος από την Ιρλανδία και δεξι χέρι του καπετάν Τζώνου του «βουβού».

Χαμογέλασε ο Αλέξης. Έστριψε ένα τσιγάρο και πλησίασε τη νεαρή κρεολή. «Μ' αρέσεις αλλά οι τσέπες μου είναι άδειες. Μονάχα λίγο καπνό έχω σ' αυτό το πουγγί και ίσα που φτάνει για καμιά δεκαριά τσιγάρα». «Τότε στρίψε και σε μένα ένα τσιγάρο και πάμε να σε κεράσω εδώ δίπλα σ' αυτό το καπηλειό. Το έχει ο πρώην αρραβωνιαστικός μου, ο Λούη από το Πουέρτο Ρίκο, το πιο γρήγορο μαχαίρι της Μπέρμπον Στρητ.»

Ο Αλέξης ντρεπόταν να πιει. Δεν είναι ότι το έσκιαζε το πιωτό αλλά να, δεν είχε μάθει να τον κερνάνε γυναίκες.

«Πιες, μη ντρέπεσαι. Σπάνια κερνάω άντρες. Ό,τι είναι σπάνιο είναι συνήθως και πιο απολαυστικό, γιατί δεν το γνωρίζουν καλά οι αισθήσεις και ξεγελιούνται πιο εύκολα. Από πού είσαι; Σίγουρα δε γεννήθηκες εδώ. Μιλάς καλά αλλά είναι βαριά η προφορά σου» του είπε η Ροζαλίν λες και είχε διαβάσει τις σκέψεις του. «Το σπίτι μου είναι μακριά. Για να φτάσεις εκεί, έναν ωκεανό ολόκληρο πρέπει να περάσεις. Με λένε Αλέξη, είμαι ναυτικός χωρίς γυναίκα και παιδιά. Σου φτάνουν αυτά που σου λέω;»

«Μου φτάνουν. Τα μάτια σου μου λένε πιο πολλά. Πάντα κοιτώ τους ανθρώπους στα μάτια. Πάντα μου λένε τις αλήθειες που δεν κρύβονται. Εσύ όμως δεν φαίνεται πως έχεις κάτι να κρύψεις. Δείχνεις αληθινός και αυτό μου αρέσει.»

Σηκώθηκε, τον έπιασε από το χέρι και του ζήτησε να σηκωθεί και αυτός. Βαδίσανε ένα στενό διάδρομο γεμάτο αναποδογυρισμένες καρέκλες και σωριασμένους απ' το πιωτό θαλασσινούς. Το ανήσυχο βλέμμα του πορτορικάνου νταβατζή Λούη ακτινογραφούσε κάθε τους κίνηση. Μπήκαν σ' ένα βρώμικο δωμάτιο όπου βρισκόταν ένα παλιό σιδερένιο κρεβάτι με τους σομιέδες να τρίζουνε απ' τη σκουριά. Η Ροζαλίν χύθηκε πάνω στον Αλέξη και με περισσό κέφι και μαεστρία άρχισε να του ξυπνά τις αισθήσεις του.

Άξαφνα, η ξύλινη πόρτα του δωματίου χτύπησε δυνατά. Ακούστηκε η άγρια φωνή του Λούη.

« Παράτα τον ξένο, μωρή, και έλα από δω. Έχει έρθει ο κύριος Αντουάν και σε θέλει δική του απόψε».

Αντουάν Σεπιόν. Μεγαλέμπορος της περιοχής. Χοντρός, φαλακρός και κακομαθημένος. Όταν ήθελε κάτι, το ήθελε τώρα, ακόμα και αν χρειαζόταν να πληρώσει πολλά γι' αυτό.

Ντύθηκαν και δυο τους βιαστικά, μιας και τα χτυπήματα της πόρτας αλλά και η ένταση της φωνής του Λούη συνεχώς μεγάλωναν.

«Συγγνώμη Αλέξη. Φαίνεται πως σήμερα δεν ήταν η μέρα σου» του είπε η Ροζαλίν.

Ο Αλέξης την κοίταξε και βιάστηκε να εγκαταλείψει το καπηλειό. Του φάνηκε πως η ατμόσφαιρα εκεί μέσα παραήταν ηλεκτρισμένη.

Γύρισε στο καράβι χολωμένος.

«Τι τρέχει, ρε τζόβενο;» τον ρώτησε ο καπετάνιος, ο Τζώνη ο «Βουβός».  
Ο Αλέξης του εξήγησε τι είχε συμβεί.

«Έτσι είναι η ζωή, ναυτάκο μου. Ένας ανοιχτός τάφος. Θέλει προσοχή, όταν βαδίζεις στο δρόμο της, γιατί είναι πολύ εύκολο να πέσεις μέσα και να χαθείς για πάντα. Να προσέχεις, ναυτάκο, να προσέχεις.....» είπε ο καπετάνιος και κίνησε για τη γέφυρα.....

Έπεσε να κοιμηθεί ο Αλέξης. Την άλλη μέρα στρώθηκε στη δουλειά αλλά ο νους του σεργιάνιζε στο δρόμο με το φανοστάτη που αγκάλιαζε τα βράδια η Ροζαλίν.

Δεν πήρε πολύ χρόνοι και να σου, το μυρωδάτο πολιτισμικό κοκτέιλ που μονάχα η Λουϊζιάνα ξέρει να φτιάχνει, αναμίχτηκε στον αέρα με το θολό καπνό των μηχανών του κοντραμπάντικου και χώθηκε στα πνευμόνια του Αλέξη.

Γλυκιά μαστούρα με τις αισθήσεις να υπολειτουργούν.

Ήτανε τότε που ο Αλέξης συνάντησε το Διόνυσο.....

-« Ήρθα να σου μιλήσω για το χορό, το τραγούδι και το μπλουζ. Ήρθα να σου δείξω πόσο στραβά έχετε καταλάβει εσείς οι θνητοί όλα τα δώρα που κάποτε σας έδωσα.»

-«Ποιος είσαι, ρε φίλε; Ποιος είσαι και από πού έρχεσαι με το κεφάλι σου φορτωμένο με τσαμπιά από μαύρα σταφύλια και κισσούς;» ρώτησε ο Αλέξης αντικρίζοντάς τον.

-« Είμαι ο σκηνοθέτης της ζωής σου. Το έργο όμως το γράφεις εσύ. Είμαι ο διασυμπαντικός σου σκηνοθέτης που οι απαίδευτοι θεοί ονομάζουν. Είμαι ο Διόνυσος.....»

Στη χώρα σου ήρθα πρώτα και σας δίδαξα το θέατρο και το λυρισμό της ανθρώπινης ψυχής σας. Τη μουσική του πάθους και της ξέφρενης χαράς, του χορού των αισθήσεων. Του έρωτα και της ελευθερίας. Της αφοβίας και της λαχτάρας για ζωή. Εσείς όμως με ξεχάσατε! Ξεχάσατε και όλα όσα σας έμαθα.

Γίνατε όλοι σας ζωντανοί νεκροί. Ίσα που περπατάτε. Ίσα που ψελλίζετε τ' όνομά σας, όταν σας ρωτούν. Δεν καταλάβατε ποτέ πως ο χορός και το τραγούδι είναι ο μόνος τρόπος για να συντονιστείτε με το σύμπαν, τις κινήσεις και τον παλμό του. Τις δονήσεις του. Τις δονήσεις της ψυχής σας. Δεν την αφήνετε να εκστασιαστεί, γιατί ξεχάσατε να τραγουδάτε και να χορεύετε. Είσατε όμως και εσείς ένα αδιάσπαστο

κομμάτι του θεϊκού και του αγνού. Του καθαρού και του αμόλυντου, αλλά απλά δεν το θυμόσαστε, γιατί ξεχάσατε ποιοι είσαστε. Ξεχάσατε γιατί φτιαχτήκατε. Διώξατε μακριά την άνοιξη, τα λουλούδια και τα δέντρα, λερώσατε τα όνειρά σας, ξεχάσατε να αγαπάτε τη ζωή, λες και θα σας δοθεί ξανά η ευκαιρία να την ξαναζήσετε.

Ξεχάσατε το «εμείς» και στη θέση του βάλατε το «εγώ και από άνθρωποι γεννήκατε ανθρώπια, όντα με φοβίες και χαμηλή αυτοεκτίμηση. Τις ελάχιστες στιγμές αυτό-ελικρίνειας που βιώνετε, καταλήγετε να νιώθετε ένα φόβο ολότελα αδικαιολόγητο. Λέτε μεταξύ σας πως φοβόσαστε το «άγνωστο». Τι είναι όμως το «άγνωστο»;». Είναι κάθε τι που βρίσκεται έξω από το δικό σας ανθρώπινο μικρόκοσμο. Είναι το περιβάλλον του δικού σας «εγώ» ή τέλος πάντων ό,τι ανιχνεύεται γύρω από την περιφέρεια του εαυτού σας. Το «εγώ» σας κάνει φοβικούς απέναντι σε οτιδήποτε φυσιολογικό, όπως είναι ο ίδιος ο θάνατος. Φοβόσαστε να αποδεχτείτε την αντίληψη του σύμπαντος κόσμου ως κίνηση.

Τρομάζετε να δεχτείτε την ιδέα της μεταμόρφωσης των πάντων. Φοβόσαστε το θάνατο για ένα και μόνο λόγο: Ο θάνατος θα φέρει το τέλος του πολύ δικού σας «εγώ», και αυτό δεν το θέλετε ».

-«Πες μου, γιατί μου τα λες εμένα όλα αυτά; Εγώ είμαι ένας ναυτάκος. Μικρός και ασήμαντος» ψέλλισε τρομαγμένος ο Αλέξης.

-«Θες να πεις, μεγάλος και σημαντικός. Ορεξάτος και έτοιμος να πρωταγωνιστήσεις στο έργο της δικής σου ζωής. Αυτό είσαι, Αλέξη. Αυτό ήρθα απόψε να σου μάθω. Πώς θα γίνεις ο πρωταγωνιστής της δικής σου ζωής. Οι περισσότεροι άνθρωποι γίνονται κομπάρσοι στην ίδια τους τη ζωή και αφήνουν κάποιους άλλους να πρωταγωνιστήσουν. Δεν θέλω αυτό να συμβεί και με σένα.....»

-« Και τι πρέπει να κάνω; Πώς μπορώ να γίνω εγώ ο πρωταγωνιστής της ζωής μου;» ρώτησε το Διόνυσο ο Αλέξης.

« Δρόμοι υπάρχουν πολλοί. Εσένα όμως σου ταιριάζει ο δρόμος της μουσικής, ο δρόμος του μπλουζ. Ναι, Αλέξη, αυτό είναι το μπλουζ. Ένας τρόπος για να πρωταγωνιστήσεις στο έργο της ζωής σου. Ένα έργο που δεν τελειώνει με το θάνατό σου, αλλά συνεχίζεται πάνω στην περιφέρεια του κυκλικού χρόνου μέχρι το τέλος του κόσμου που δεν θα έρθει ποτέ.

Το μπλουζ, φίλε Αλέξη, είναι το συναίσθημα που νοιώθει κάθε άνθρωπος, όταν του παίρνουν αυτό που δικαιωματικά του ανήκει. Όταν του απαγορεύουν να γίνει ο πρωταγωνιστής της δικής του ζωής. Είναι η ασώματη κραυγή της καταπίεσης, της στέρησης, της εξαθλίωσης και της φυλακισμένης ψυχής. Είναι η χαμένη ανθρώπινη αξιοπρέπεια που παλεύει να βγει στην επιφάνεια . Το μπλουζ είναι η γέννηση και ο θάνατος. Το μπλουζ είναι η ίδια η ζωή.

Δεν θέλει το μπλουζ «καλά παιδιά» που συχωρνάνε τους γδάρτες των ονείρων τους με ψεύτικα ανταλλάγματα και φρούδες ελπίδες για το μετά. Όλα αυτά είναι κόλπα των καταπιεστών και των δουλεμπόρων, που σε θέλουν να φοβάσαι ακόμα και τη σκιά σου. Γιατί, καλέ μου φίλε, δεν γίνεται να είσαι δουλέμπορος, χωρίς ταυτόχρονα να είσαι και ελπιδέμπορος. Δεν γίνεται να είσαι καταπιεστής και πλασιέ

της ανθρώπινης σάρκας, χωρίς να επικαλείσαι πως η εξουσία σου πηγάζει απευθείας από κάποιον θεό. Δεν γίνεται, φίλε, δεν γίνεται στην τελική να εμπορεύεσαι το ανθρώπινο σώμα, χωρίς να το μισείς. Χωρίς να μισείς τον ίδιο τον έρωτα! Δεν γίνεται, σου λέω πως δεν γίνεται.....

Πιάσε το χέρι μου τώρα και ακολούθα με. Σήμερα θα χορέψουμε όλη τη νύχτα και θα σε μάθω να πατάς πάνω στις δικές μου τις πατημασιές, που στο τέλος θα γίνουμε δικές σου. Ας χορέψουμε λοιπόν.»

Θεός και θνητός, χόρεψαν μαζί όλη τη νύχτα.  
Το ξημέρωμα ο Διόνυσος έφυγε.....